

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/80/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125010747
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3125010747.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Tomáša Brinčíka a JUDr. Miroslavy Šibíkovej v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, na neverejnom zasadnutí dňa 14. októbra 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. júna 2025, sp. zn. 7Nt/100/2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného zamietla, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 31.08.2023, sp. zn. 75T/12/2023, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.11.2023, sp. zn. 2To/98/2023, právoplatným dňa 21.11.2023, bol odsúdený A. B. uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu spolupáchateľstvom v časti spáchanému v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 20, § 221 ods. 1, 2, 3 písm. d) Trestného zákona účinného v čase činu. Za to bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Odsúdený v predmetnej veci podal návrh na povolenie obnovy konania, vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 75T/12/2023 (ďalej len „pôvodné konanie“, ak nie je uvedené inak).

O uvedenom návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania bolo rozhodnuté napadnutým uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. júna 2025, sp. zn. 7Nt/100/2025, tak, že podľa § 399 ods. 2 Tr. por. okresný súd návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol, pretože nezistil podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu po jeho vyhlásení podal sťažnosť odsúdený do zápisnice o verejnom zasadnutí. Odsúdený dodatočne písomne odôvodnil podanú sťažnosť prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

„Odsúdený podáva sťažnosť v zmysle ust. § 189 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku t. j. pre nesprávnosť výroku a najmä pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré tomuto uzneseniu predchádzalo, a ktoré mohlo spôsobiť nesprávnosť výroku v napádanom uznesení. Môj klient A. B., nar. XX.XX.XXXX, bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trenčín, pracovisko Nové Mesto nad Váhom, pod sp. zn. 75T/12/2023 dňa 31.08.2023 podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. n) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 49 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Proti vyššie uvedenému rozsudku Okresného súdu Trenčín, pracovisko Nové Mesto nad Váhom, pod sp. zn. 75T/12/2023 dňa 31.08.2023 obžalovaný (odsúdený)

podal odvolanie na Krajský súd v Trenčíne, ktorý svojim rozsudkom zo dňa 21.11.2023 pod sp.zn. 2To/98/2023, podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2

Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku bol obžalovaný (odsúdený) A. B. odsúdený podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. d), l), n), § 37 písm. m) a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Odsúdený, ktorý je t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou má za to, že v dôsledku novely Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. zákonom č. 40/2024 Z.z. v spojení s Nálezom Ústavného súdu SR čk PL. ÚS 3/2024-761 zo dňa 03.07.2024 uverejnenom v Zbierke zákonov zo dňa 06.08.2024, žiadal o uloženie nového primeranejšieho trestu, a to vo forme návrhu na obnovu konania, nakoľko sa odsúdený domnieva, že sa zmenila právna kvalifikácia, ako aj všetky poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, pričom odsúdený nežiada zánik trestu podľa § 405a a § 405b Trestného poriadku. Odsúdený sa domnieva, že po zverejnení Nálezu Ústavného súdu SR čk PL. ÚS 3/2024-761 zo dňa 03.07.2024 v Zbierke zákonov, v dôsledku novely Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. zákonom č. 40/2024 Z.z. sa mu zmenila právna kvalifikácia, ako stíhaného páchatel'a z Trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona, kde bola základná sadzba v rozsahu 3 roky až 10 rokov. Má za to, že po 6. auguste 2024, by mal mať základnú sadzbu v rozsahu 2 roky až 8 rokov. Poukazuje na to, že po vyhlásení v Zbierke zákonov zo dňa 06.08.2024 sa mu zmenili všetky poľahčujúce, ako aj priťažujúce okolnosti vo všetkých písmenách, ktoré sú uvedené v odvolacom rozsudku Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 2To/98/2023 a to - v§ 36 písm. d), 1), n), § 37 písm. m) a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona.

Odsúdený namieta neprimeranosť trestu z dôvodu, že podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 by jeho konanie bolo právne kvalifikované inak, resp. bolo by mu možné uložiť trest odňatia slobody v inej výmere. V tejto súvislosti treba odkázať na rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 46/2014-I, podľa ktorého: „... dovolací súd posudzuje napadnuté rozhodnutie v zásade z hľadiska súladu so zákonom účinným v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia. Pri rozhodovaní o dovolaní napadnutej okolnosti patriacej do oblasti posudzovania trestnosti činu alebo ukladania trestu však zohľadní aj zmenu právneho stavu v čase od vyhlásenia napadnutého rozhodnutia do momentu rozhodovania dovolacieho súdu, ktorá je relevantná v súvislosti s ústavným princípom retroaktivity Trestného zákona, resp. jeho zmeny priaznivej pre páchatel'a (článok 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 Tr. zák.) a dôsledkom aplikácie tohto princípu pre možné rozhodovanie v novom konaní. ...“

Účelom obnovy konania nie je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. V konaní o povolení obnovy nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou obvineného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (R 33/1988). Pri obnove konania sa rozhoduje, či nové skutočnosti a dôkazy sú skôr neznáme, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia, môžu odôvodniť iné rozhodnutie, než aké bolo urobené v pôvodnom konaní.

Na základe vyššie uvedeného odsúdený navrhuje odvolaciemu súdu, aby povolil obnovu konania.“

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd na v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd v súlade s ustanovením § 402 ods. 1 Tr. por. rozhodol napadnutým uznesením o návrhu odsúdeného na verejnom zasadnutí. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v písomných dôvodoch sťažnosti nie sú vecne vytykané žiadne konkrétne chyby v procesnom postupe okresného súdu (absentuje akékoľvek označenie konkrétnych ustanovení Trestného poriadku, v rozpore

s ktorými podľa názoru obhajoby mal okresný súd postupovať pred vyhlásením napadnutého uznesenia). Z uvedených dôvodov krajský súd považoval za nedôvodnú formálnu námietku v písomných dôvodoch sťažnosti aj o „porušení ustanovení o konaní“, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého uznesenia.

Pokiaľ ide o správnosť a zákonnosť samotného napadnutého uznesenia okresného súdu, podľa obsahu napadnutého uznesenia okresný súd v rámci dokazovania na verejnom zasadnutí nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli byť subsumované pod niektorý zo zákonných dôvodov na povolenie obnovy konania § 394 Tr. por.

V súvislosti s prejednávaným prípadom krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že zákonné podmienky pre povolenie obnovy trestného konania upravuje ustanovenie § 394 Tr. por.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 394 ods. 2 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným uznesením súdu o zastavení trestného stíhania, podmiennečnom zastavení trestného stíhania alebo podmiennečnom zastavení trestného stíhania, spolupracujúceho obvineného sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi viesť k záveru, že dôvody na zastavenie alebo podmiennečné zastavenia tu neboli a že je namieste v konaní o obžalobe pokračovať.

Podľa § 394 ods. 3 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným uznesením prokurátora o zastavení trestného stíhania, právoplatným uznesením prokurátora o podmiennečnom zastavení trestného stíhania alebo o podmiennečnom zastavení trestného stíhania, spolupracujúceho obvineného sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy prokurátorovi skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi viesť k záveru, že dôvody na zastavenie alebo podmiennečné zastavenie tu neboli a že je namieste podať proti obvinenému obžalobu, alebo konať o dohode.

Podľa § 394 ods. 4 Tr. por. skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj

a) rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť,

b) strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

Podľa § 394 ods. 5 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo niektorým zo spôsobov uvedených v predchádzajúcich odsekoch, sa povolí aj vtedy, ak sa právoplatným rozsudkom zistí, že policajt alebo prokurátor, sudca alebo prísediaci v pôvodnom konaní porušením povinnosti spáchal trestný čin.

Z obsahu návrhu odsúdeného vyplýva, že odsúdený oprel svoj návrh na povolenie obnovy konania o skutočnosť, že po jeho právoplatnom odsúdení došlo k zmene Trestného zákona, ktorá zmena pri jej aplikácii by bola v jeho prospech. Odsúdený tak navrhol, aby na jeho prípad bola aplikovaná zásada retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho znenia trestného zákona (zásada „lex posterior mitius“).

Podľa obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd k odsúdeným uplatnenému dôvodu na povolenie obnovy konania uviedol nasledovné:

„Podľa názoru súdu novelu zákona nemožno subsumovať pod pojem súdu skôr neznáma skutočnosť alebo dôkaz. Ako súd uviedol už vyššie obnova konania slúži na nápravu skutkových zistení, to znamená, že sa netýka zmeny zákona, tá totiž nie je skutkovou, ale právnou okolnosťou.“

V tomto súd poukazuje aj na stanovisko Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013 (zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod R 86/2014), ktorého jedna z právnych viet znie: "Ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu."

Z uvedeného tak vyplýva, že zmena právneho stavu (zmena zákona) nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Na podporu svojej argumentácie súd poukazuje aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR, napr. II. ÚS 320/2025 zo dňa 28.05.2025, IV. ÚS 214/2025 zo dňa 29.04.2025, ktorý nezistil porušenie Ústavy SR (najmä práva na súdnu ochranu čl. 46 Ústavy SR) ak súd zamietol povolenie obnovy konania, ktorá bola podávaná z dôvodu novely Tr. zákona.

Pokiaľ ide o nález Ústavného súdu SR, tu súd poukazuje, že ani ten sám o sebe nie je skutočnosťou či dôkazom, pre ktorý by bolo možné povoliť obnovu konania. V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že v zmysle § 394 ods. 4 písm. b) Tr. poriadku za novú skutočnosť sa považuje aj strata účinnosti právneho predpisu na základe rozhodnutia Ústavného súdu SR v zmysle čl. 125 ods. 3 Ústavy SR, ktorým je vyslovený nesúlad právnych predpisov s Ústavou SR. Podmienkou však je, aby predpisy, ktorých nesúlad s Ústavou SR bol konštatovaný boli aj použité v rozhodnutí, na základe ktorého bolo rozhodnuté o vine či treste.

Ani toto nie je prípad odsúdeného, keď síce nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 3/2024 zo dňa 03.07.2024 došlo k pozastaveniu účinnosti časti novely Tr. zákona č. 41/2024 Z. z. z dôvodu jej nesúladu s Ústavou SR, avšak tieto ustanovenia neboli aplikované pri rozhodovaní o treste v prípade odsúdeného.

Odsúdený sa taktiež domáhal povolenia obnovy konania citáciou ust. § 394 ods. 4 Tr. poriadku, v zmysle ktorého je dôvodom na povolenie obnovy konania aj rozhodnutie ESLP, ktoré konštatuje porušenie jeho práv. Odsúdený však žiadne takéto rozhodnutie ESLP neuviedol, súdu takéto rozhodnutie nie je ani známe a preto súd ani nemohol vyvodiť splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania.

Nad rámec súd uvádza, že súd je povinný aplikovať neskoršiu a priaznivejšiu právnu úpravu pre páchatel'a trestnej činnosti iba do času kedy sa o treste rozhoduje (čl. 50 ods. 6 Ústavy SR a § 2 ods. 1 Tr. zákona). Po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol uložený trest, už túto povinnosť súd nemá a nemá ani zákonnú možnosť zasiahnuť do výroku o treste z dôvodu zníženia trestných sadzieb (s výnimkou prípadov podľa § 438j Tr. zákona).

Nakoľko neboli splnené podmienky pre povolenie obnovy konania podľa § 394 Tr. poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania v zmysle § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol.“

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so správnosťou vyššie citovaných úvah okresného súdu, ktoré podľa jeho názoru po obsahovej stránke v plnom rozsahu napĺňajú aj právo odsúdeného dostať odpovede na rozhodné otázky (hoci v tomto prípade nie podľa jeho predstáv) a dávajú riadne odpovede aj na argumentáciu obhajcu v písomných dôvodoch sťažnosti. Pokiaľ obhajoba v písomných dôvodoch argumentovala právnymi úvahami v rozhodnutí, uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom XX/XXXX, samotná citácia časti odôvodnenia publikovaného rozhodnutia v písomných dôvodoch sťažnosti dokazuje, že uvedené úvahy sú rozhodné pre dovolacie konanie. Preto podľa názoru krajského súdu závery uvedeného publikovaného rozhodnutia nie sú aplikovateľné na posudzovanie existencie zákonných dôvodov podľa § 394 Tr. por. na povolenie obnovy konania.

Nad rámec krajský súd považuje za potrebné dodať, že v odbornej verejnosti sa začali objavovať polemiky, či právne závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-544/24 k aplikácii zásady „lex posesior mitius“ by nemali zakladať dôvod pre povolenie obnovy konania v trestnom konaní. Pokiaľ ide o posudzovanie otázky možnosti obnovy konania na základe právnych názorov Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súd“, ak nie je uvedené inak) k aplikácii článku 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“, ak nie je uvedené inak), tento senát krajského súd považuje za nutné zdôrazniť, že si ctí a rešpektuje prednosť právne záväzných aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie pred zákonmi Slovenskej republiky tak, ako mu to ukladá čl. 1 ods. 2 v spojení s čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“, ak nie je uvedené inak). Z uvedeného dôvodu podľa právneho názoru tohto senátu vo všeobecnosti v prípade opodstatnenosti v zásade nemôže byť vylúčená možnosť nápravy aj prostredníctvom inštitútu povolenia obnovy konania za predpokladu, ak by právne záväzný výklad Súdu k aplikácii právne záväzného aktu Európskej únie zakladal povinnosť uprednostniť ho pred aplikáciou platného a účinného zákona Slovenskej republiky. V prípade právnych záverov rozsudku Súdu vo veci C-544/23 však zjavne nejde o právne závery k výkladu čl. 49 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 Charty, ktoré by mohli byť vôbec aplikovateľné na prípad právoplatného odsúdenia v konaní podľa ustanovení Trestného poriadku, teda tento prípad odsúdeného.

Z obsahu rozsudku Súdu vo veci C-544/23 vyplýva, že Súd v ňom poskytuje výklad obsahu pojmu „právoplatný odsudzujúci rozsudok (final conviction)“ v štádiu konania správneho (nie trestného) súdu o kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu správneho súdu o správnej žalobe vo veci správneho trestania (§ 6 ods. 1, 2 písm. c/ Správneho súdneho poriadku). Podľa názoru niektorých názorov odbornej verejnosti by sa mali právne závery tohto rozsudku tiež vzťahovať na „právoplatný odsudzujúci rozsudok“, vydaný v trestnom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku aj po tom, čo takýto rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť podľa § 183 Tr. por.

Krajský súd zdôrazňuje, že obsah odôvodnenia rozsudku Súdu vo veci C-544/23 v žiadnom z jeho bodov nerieši otázku výkladu pojmu „právoplatný odsudzujúci rozsudok“, vydaný v trestnom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku, ale len otázku výkladu pojmu „právoplatný odsudzujúci rozsudok“ v rámci správneho trestania v právomoci orgánov verejnej správy (§ 6 Správneho poriadku). Povinnosť zakotviť do právneho poriadku Slovenskej republiky právomoc súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy nepochybné vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, konkrétne z práva každého na súdne prejednanie akéhokoľvek jeho trestného obvinenia zo spáchania trestného „deliktu“. Vzhľadom na to, že podľa ustálenej súdnej praxe nielen Súdu, ale aj Európskeho súdu pre ľudské práva „trestnými deliktmi“ sú nielen trestné činy, v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky uvedené v Trestnom zákone (viď najmä body 66. a nasl. rozsudku Súdu vo veci C-544/23), právna úprava preskúmania zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy vo veciach správneho trestania podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku v právnom poriadku Slovenskej republiky zabezpečuje podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru naplnenie práva každého na súdne prejednanie akéhokoľvek jeho trestného obvinenia pre trestný delikt, ktorý nie je trestným činom podľa ustanovení Trestného zákona.

Zo obsahu vyššie uvedeného rozsudku Súdu, konkrétne z obsahu bodu 96. jeho odôvodnenia jasne a jednoznačne vyplýva, že jeho rozhodnutím vo veci C-544/23 nie je v žiadnom prípade dotknutá správnosť jeho záveru, vyslovená už vo veci C-650/13. Podľa záveru vysloveného v bode 96. rozsudku Súdu „pravidlo retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho ustanovenia trestného zákona, ktoré sa nachádza v článku 49 ods. 1 poslednej vety Charty, sa má uplatniť, pokiaľ nebol vyhlásený žiadny právoplatný odsudzujúci rozsudok“ (poznámka krajského súdu - final conviction).

Krajský súd poukazuje na to, že právne závery Súdu v jeho rozsudku vo veci C-544/23 sa týkajú výlučne obsahu pojmu „právoplatný odsudzujúci rozsudok“ v konaní podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku. Krajský súd tiež konštatuje, že uvedené závery Súdu žiadnym spôsobom ani len nespochybňujú dlhodobo ustálenú aplikačnú prax, podľa ktorej právoplatný a vykonateľný odsudzujúci rozsudok je rozsudok všeobecného súdu Slovenskej republiky, vydaný v trestnom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku, proti ktorému podľa § 183 ods. 1, 2 Tr. por. zákon buď (a) nepripúšťa odvolanie, alebo (b) zákon síce pripúšťa odvolanie, ale (1.) odvolanie v lehote podané nebolo, alebo (2.) oprávnené osoby sa odvolania výslovne vzdali alebo ho výslovne vzali späť, alebo (3.) podané odvolanie bolo zamietnuté.

Krajský súd s poukazom na výkladové pravidlo v čl. 52 ods. 3 Charty považuje za nutné zdôrazniť, že obsah rozsudku Súdu vo veci C-544/23 žiadnym spôsobom nespochybňuje ani skutočnosť, že právoplatný odsudzujúci rozsudok súdu podľa § 183 Tr. por. je „exekučným (právoplatným a vykonateľným) titulom“ pre obmedzenie osobnej slobody na základe zákonného uväznenia po (konečnom) odsúdení súdom podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru.

Vyššie uvedené vedie krajský súd k záveru, podľa ktorého rozsudok všeobecného súdu v pôvodnom trestnom konaní, obnovy ktorého sa odsúdený v tomto prípade domáha, je konečným právoplatným a vykonateľným odsudzujúcim rozsudkom podľa § 183 ods. 1, 2 písm. b) bod 3 Tr. por., teda právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, ktorá právna skutočnosť podľa bodu 96. rozsudku Súdu vo veci C-544/23 bráni uplatneniu pravidla retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho ustanovenia trestného zákona podľa článku 49 ods. 1 posledná veta Charty na tento prípad odsúdeného. Z uvedených dôvodov krajský súd aj pri rešpekte k ustanoveniam čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 2 Ústavy sa nemohol stotožniť so správnosťou argumentácie časti odbornej verejnosti, podľa ktorej argumentácie právne závery v odôvodnení rozsudku Súdu vo veci C-544/23 by vôbec mohli byť spôsobilé v prípadoch právoplatných odsúdení v trestnom konaní podľa Trestného poriadku založiť ústavne konformný zákonný dôvod na povolenie obnovy pôvodného konania.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.